

— Тукъ ли сж всички отъ храбриятъ и трудолюбивъ миши родъ?

— Тукъ сж.

— Иди имъ кажи да дойдатъ при мене!

Разтича се стрина Мишорана, събра ги.

— Идете и затрупайте въ дупката мързеливия Ежко! — заповѣда мждриятъ Мишокъ-дългоопашокъ. Спуснаха се всички мишки отъ поляната и започнаха да затрупватъ жилището на стрина Мишорана. Въ това време Ежко гълташе лакомо отъ мишата зимнина и се усмихваше подъ мустакъ:

— Ей, че вкусно ядене.

Но като разбра каква опасностъ го застрашава, хукна навънъ.

— Спрете! Спрете! Излизамъ! — замоли разплаканъ Ежко.

— Пукни, мързеливецо, — извикаха въ хоръ полскитѣ мишки.

— Пощадете ме, моля ви се! — молѣше се Ежко. — Познати сме, пъкъ и малко роднина падаме . . .

— А ще се навиращъ ли другъ пътъ дето не ти е мѣстото, неблагодарнико?

— Никога! Никога! — извика той и даде тържествено обещание на следното лѣто самъ да си събере зимнина.

Чакъ тогава мишкитѣ разчистиха дупката и го пушнаха да излѣзе навънъ.